

Pokud tedy stížnost dne 12. dubna 1920, dávno po uplynutí zmíněné lhůty podaná u tohoto soudu čelí snad i proti vzpomenuému zabíracímu nálezu, jest opožděná a proto nepřipustná.

Pokud však stížnost namítá nezákonnost opatření společného bytového úřadu ze dne 24. března 1920, kterým byli policejní zřízenci pověřeni vyklizením bytu stěžovatelova, jest důvodnou.

Dle ustanovení § 31 zákona ze dne 30. října 1919 čís. 592 sb. z. a n., jsou rozhodnutí obce (společného bytového úřadu) podle § 11 cit. zák. vykonatelná soudní exekucí (§ 1, čís. 12 exekučního řádu ze dne 27. května 1896 čís. 36 ř. z. a § 1, lit. a) čl. LX uherského zákona z roku 1881).

Nebyl tedy žalovaný úřad po rozumu tohoto ustanovení oprávněn samostatně vyklizení bytu stěžovatelova svými neb policejními orgány naříditi a měl se k provedení svého zabíracího nálezu obrátiti na příslušný soud.

Jest tudíž naříkané nařízení žalovaného úřadu opatřením úřadu nekompetentního a tudíž zmatečným a musilo býti proto zrušeno dle předpisu § 7 zák. o správním soudě.

Č. 497.

Zabírání bytů: I. * Lze-li nábytek a zařízení ze zabrané místnosti uložiti řádně v ostatních nezabraných místnostech (§ 8, posl. odst. zák. ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n.), nemá strana nároku, aby se jí k tomu ponechala ještě zvláštní místnost. — II. Stížnost podanou k nejv. správ. soudu hospodářským ředitelstvím panství a nikoli vlastníkem jeho odmítnouti jest jako nepřipustnou.

(Nález ze dne 1. září 1920 č. 7937.)

Věc: Jan Junger a ředitelství Schwarzenberského panství v Protivíně (adv. Dr. Jul. Ressler z Písku) proti okresní politické správě v Protivíně stran zabránění místnosti.

Výrok: Stížnost, pokud vznesena jest ředitelstvím Schwarzenberského panství, odmítá se jako nepřipustná; jinak zamítá se jako bezdůvodná.

Důvody: Na základě šetření bytové komise v Protivíně zabrány byly dne 20. ledna 1920 pod čís. 165 jako přespočetné dvě obytné místnosti z bytu Jana Jungra, obývaného v domě Adolfa Josefa Schwarzenberga čp. 5 v Protivíně.

Odpor majitelů bytu i domu zamítnut naříkaným rozhodnutím co do zabránění větší za jídelnu používané místnosti, která prohlášena za přespočetnou ve smyslu zákona ze dne 30. října 1919 čís. 592 sb. z., vyhověno mu však co do menší zabrané, prý za spíž používané obytné místnosti. Zároveň podotknuto, že v této uvolněné místnosti může býti s výhodou uložten nábytek z místnosti zabrané.

O stížnosti majitelů bytu i domu uvážil nejvyšší správní soud toto:

Stížnost ředitelství panství Schwarzenberského odmítá se dle § 2 zákona o nejvyšším správním soudě a § 2 zákona o správním soudě jako

nepřípustná, poněvadž vlastníkem domu jest Adolf Josef Schwarzenberg, kdežto stěžující si ředitelství jeho panství jest pouhým jeho hospodářským orgánem.

Jinak jest však stížnost bezdůvodná. Námitka neúplnosti řízení není odůvodněna proto, že žalovaný úřad konal vskutku na místě samém šetření a šetření to mohlo poskytnouti dostatečný podklad pro zodpovězení otázky, zda a kde lze řádně uložit nábytek a zařízení z místnosti zabrané.

Ale ani vytýkané nezákonnosti tu není. Pokud stížnost se domnívá, že dle posledního odstavce § 8 zákona ze dne 30. října 1919 čís. 592 sb. z. a n. musí se ponechat majiteli bytu za všech okolností další nová zvláštní místnost u bytu se nalézající, jest stížnost v právním omylu.

Zákon sice praví, že majetníku zabraných místnosti ponechat jest místnost, které je nevyhnutelně třeba k řádnému uložení nábytku a zařízení z místností zabraných, mluví tedy vskutku za jistých okolností o zvláštní místnosti, která v případě §u č. 5 cit. zákona mohla by býti onou jinak přespočetnou místností, takže by této přes to nebylo možno zabrati a sice právě z důvodu posl. odst. § 8.

Avšak slova »nevyhnutelně třeba« praví jasně, že zákon připouští i případy, kde lze se vyhnouti ponechání zvláštní místnosti k uložení nábytku a zařízení, k nimž doista ve smyslu zákona patří i případ, že nábytek a zařízení to lze uložit v ostatních nezabraných místnostech bytu. Vždyť by na př. nemělo smyslu, aby se majiteli bytu k počtu místností obytných, odpovídajících počtu členů rodiny, ponechala pro uložení nábytku ještě jedna nová místnost, ač by některá nepřespočetná zela úplně prázdnotou, což se při větším počtu osob též státi může.

Lze-li tedy nábytek a zařízení ze zabrané místnosti uložit v ostatních nezabraných místnostech a to způsobem odpovídajícím poslednímu odstavci § 8 leg. cit., nemá strana nároku, aby jí k tomu přenechána byla ještě zvláštní místnost.

Je-li však tomu tak či není, jest otázkou skutkovou, jejíž věcné přezkoumání vymyká se dle § 2 zák. o nejv. správním soudě a § 6 zákona o správním soudě při bezvadném zjištění skutkového podkladu žalovaným úřadem pravomocí nejvyššího soudu.

Proto v daném případě nemůže se nejvyšší správní soud podjati přezkoumání toho, když stížnost nevytýká, že by šetření provedeno bylo vadně a když obmezuje se — mimochodem řečeno zcela v odporu s komisionálním zjištěním — na výpočet nábytku v obou sporných místnostech prý se nalézajícího a na tvrzení, že by to nebylo řádné uložení, ba dokonce, že by vůbec nebylo možné.

Bylo proto zamítnouti stížnost jako bezdůvodnou.

K námitce, že byt stěžovatelův je naturálním bytem deputátním a nemůže se proto z něho nic zabrati, jakož i že menší, žalovaným úřadem uvolněná místnost, jsouc dle zjištění žalovaného úřadu spíží, dle § 5 cit. zákona se do obytných místností nepočítá, takže ze třípokojevého bytu užívaného manžely a dvěma nedospělými dětmi nelze dle § 8, odst. 1, č. 9 a § 5 ničeho zabrati, nebylo možno přihlídnouti proto, že námitky ty nebyly uplatňovány v řízení administrativním, ani nebyly obsaženy ve stížnosti, nýbrž byly předneseny až při ústním jednání, nejsou proto přípustným bodem stížnosti po rozumu §§ 5 a 18 zákona o správním soudě.